# ఎందుకోయీ స్వామి సందేహాలు

సి. ఆనందారామం

"హో! వచ్చావన్నమాట!"

కుర్చీలో దర్జాగా కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్న విశ్వాన్ని కోపంగా చూస్తూ అంది ప్రసూన....

కోపంగావున్న ప్రసూన ముఖంలోకి వింతగా ఒకమాటు చూసి అంతలో ఏదో గుర్తు వచ్చినట్లయి పకాలున నవ్వాడు విశ్వం....

ఆ నవ్వు చూసిన ప్రసూనకు మరింత మండింది.

మాయలోడు! టక్కరి! ముక్కుపచ్చ లారని పసిబిడ్డమీద మత్తుమందు జల్లాడు!

"నువ్వు రమ్మని కబురుచేసాక రాకుండా ఎలా ఉంటాను?"

కొంటెనవ్వుతో అన్నాడు విశ్వం....

అలాంటి సమయంలోకూడా ఆ నవ్వుకు తన గుండె ఝల్లుమన్నందుకు తనమీద తనకే కోపంవచ్చింది ప్రసూనకు....

ఆ కోపమంతా క్రక్కింది!

"నీ జిత్తులు నాదగ్గిర కావు! నేను అందరిలాటిదాన్నీ కాను!"

"తెలుసు!"

ఒక్క-క్షణం గర్వంతో పొం పోయింది ప్రసూన.

"తెలుసా?"

"ఇందులో పెద్ద తెలుసుకోవ్వటా కేముంది? సృష్టిలో ఏ ఇద్దరూ ఒక ఉండరు!"

ప్రసూన ముఖంమీద పల్చని తె దిగింది. అది చూసి మళ్ళీ నవ్వా విశ్వం....

తనను చూసి అతను నవ్వుతుం న్నందుకు మండిపోతోంది ప్రసూన....

"నువ్వింత విశ్వాసఘాతకుడి వనుక లేదు!"

"అలాగా? ఏమనుకున్నావ్ మరి?" కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడు! ఆ ప్రశ వెనుక కొంటెతనం, ఆ కళ్ళలో దాగి అల్లరి నవ్వు!... ఈ వ్యక్తి ఎప్పుడై ఏ సందర్భంలోనైనా దిగులుగా క పిస్తాడా?

"లోకంలో బొత్తిగా విశ్వాస నశించిపోతోంది. విలువలు తగలడిపో న్నాయి!"

నిట్టూరుస్తూ అన్నాడు విశ్వం....

చురచుర చూసింది ప్రసూన....
"నళినికి పట్టుమని పదహారేళ్లు లేవు. కంటె పదేళ్లు చిన్నది!"
"కాదు! పద్నాలుగేళ్ళు చిన్నది. నాకు ంపై!"
"అందుకనేనా, దాన్ని అలా వలలో సుకున్నారు?"
"ఛ! పసిపిల్ల! అలా మాట్లాడకు!" రునవ్వుతోనే కనుబొమలు చిట్లించి న్నాడు.
"పసిపిల్ల! అందుకనే నా బాధ! జ్ఞాన ఎరిగిన వ్యక్తులెవరూ నీ వలలో కరు!"
పకాలున నవ్వాడు విశ్వం...సూటిగా సూన కళ్ళలోకి చూస్తూ "నిజంగా!!" న్నాడు అల్లరిగా ...
గబాలున ప్రసూన కళ్లు వాలి యాయి.
అలా వాలిపోయినందుకు తనమీద నకే ఎంతో కోపమొచ్చింది. అయినా క్తి లేకపోయింది. కొంటెగా, నిజంగా?" అని కవ్విస్తున్న అతని రునవ్వును ఎదుర్కోలేకపోయింది.
తనను తను తమాయించుకోవటానికి దివిముషాలు పట్టింది ప్రసూనకు. అంత పూ విశ్వం తననే పరిశీలనగా చూస్తు న్నదని తెలుసు.
చివరకు తలెత్తింది. అబ్బ! ఏం కర్షణ ఆ కళ్ళలో! నళిని ఆ ఆకర్షణలో లభంలా బలి కాకుండా ఎలా కాపాడ గలదు తను?
బేలగా రెండుచేతులూ జోడించింది... "కళ్ళు తెరవని పసికందును నా చేతు లలో పెట్టి కళ్లు మూసింది అమ్మ. అప్ప టికి నాకు ఎనిమిదేళ్ళే! అయినా తల్లీ, తండ్రీ, అన్నీ నేనే అయి పెంచాను దాన్ని! దాని జోలికి రాకు!"
ప్రసూన కళ్ళలో లీలగా కదలాడిన నీటితెర చూసి కదిలిపోయాడు విశ్వం! అతని పెదవులమీది కొంటె చిరునవ్వు మాయమయింది. కళ్లలో సానుభూతి ప్రతిఫలించింది.
"అనవసరంగా మనసు పాడు చేసు కోకు! అంతా సవ్యంగానే జరుగుతుంది."
అప్రయత్నంగా ఒకడుగు ముందుకు వేశాడు విశ్వం! అతని చెయ్యి తనను ఓదార్చబోతోందా అనిపించింది ఒక్క క్షణం ప్రసూనకు.
అంతలో నవ్వేసి "వస్తాను!" అని వెళ్ళిపోయాడు.
గాఢాంధకారంలో ఒక్కసారి మెరుపు మెరిసి అంతలో అంధకారం అలుము కున్నప్పటి అనుభూతి కలిగింది ప్రసూ నకు!
నళినిని గురించే ఆలోచిస్తూ నళిని దగ్గిరకు వచ్చింది.
నళిని ముఖం చూస్తే బాధా, జాలీ రెండూ కలిగాయి ప్రసూనకు!
ఏడ్చిఏడ్చి కళ్లు బాగా ఉబ్బివున్నాయి. జుట్టంతా చెదిరిపోయి వుంది. ముఖం

ఎన్నో లంఖణాలు చేసినట్లు పీక్కుపోయి వుంది!

తనకు సాధ్యమయినంతవరకూ నళినికి ఏ లోటూ రాకుండా పెంచింది ఇంత వరకు. తను పెళ్లిమానుకుంది! ఉద్యోగం చేస్తూ చెల్లెలిని చదివించింది.

ఇప్పుడు తనే నళినికి ఇంత క్షోభ కలిగిస్తోంది!

పోనీ నళిని కోరినట్లే విశ్వాన్ని పెళ్ళి చేసుకోవటానికి వప్పుకుంటేనేం?

అతను నళినికంటె చాలా పెద్దవాడు! కానీ, నళిని స్వయంగా ఇష్టపడినపుడు వయసులో తారతమ్యం ఆలోచించవలసిన అగత్యం తనకేమిటి?

అతను ఏమంత ఉన్నవాడు కాదు!

తమకుమాత్రం ఐశ్వర్యం పొంగి పొరలిపోతోందా? గట్టిగా ఆలోచిస్తే విశ్వంపాటి పెళ్లికొడుకును నళినికి తను తేగలదా?

నళిని విశ్వాన్ని చేసుకుంటా ననగానే తనకెందు కింత క్షోభ? ఇదంతా నళిని క్షేమం కోరేనా? ఇందులో తన స్వార్థం ఏమైనా ఉందా?

ఈ ఆలోచన రాగానే వణికి పోయింది ప్రసూన! ఎంత కాదనుకున్నా ఆ భావనే తిరిగి తిరిగి మనసులోకి రాసాగింది.

ఆలోచించినకొద్దీ అదీ నిజమనిపించ సాగింది! తనమీద తనకే అసహ్యం కలిగింది!

''నళినీ!''

ఏదో ఒక నిశ్చయానికి వచ్చిన దాని లాగ పిలిచింది—

నళిని బేలగా చూసింది.

ఆ చూపులు అసలు భరించలేక పోయింది....

''నళినీ! నువ్విలా క్రుంగిపోకు. నేను చూడలేను! సరే! నీ యిష్టం! విశ్వంగారినే చేసుకో!''

''అక్కయ్యా!''

ప్రసూనను కౌగలించుకుని బావురు మంది నళిని—

ఏదో చేదు గొంతుకు అడ్డుపడి నట్ల యింది ప్రసూనకు! బలవంతాన గొంతు పెగల్చుకుని మాట్లాడింది.

''ఊరుకోమ్మా! నీ సుఖం, సంతోషం కంటె ఏం కావాలి నాకు?''

''అక్కయ్యా! ఆ విశ్వం... మోస గాడు....దుర్మార్గుడు....చా... లా చెడ్డ వాడు! వాడిని నేను చచ్చినా చేసుకోను!''

వెక్కిళ్ళమధ్య మాటలు సరిగా రావటం లేదు నళినికి....

నిర్ఘాంతపోయింది ప్రసూన—తన గుండెలలో దాగిన నళిని ముఖాన్ని పైకెత్తి చూసింది— ఆ కళ్ళు రోషంతో మండుతున్నాయి—

అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు వచ్చింది. ....అది అణచుకునే లోపలే నళిని గమ నించటం జరిగిపోయింది—

''నవ్వకు అక్కయ్యా! నువ్వొట్టి అమా

యకురాలివి! తెల్లనివన్నీ పాలనుకుం టావ్!''

పదహారేళ్ళ నళిని పెద్ద ఆరిందాలా తనకు చెప్తోంటే ఇంకా నవ్వొచ్చింది ప్రసూనకు—అయినా అణచుకుని అమాయకంగా "ఏం జరిగింది నళినీ!'' అంది....

"నేను పసిదాన్నిట! నాకేం తెలీదుట! ఇదంతా నా భ్రమట! కొన్నాళ్ళు పోతే ఇదంతా మరిచిపోతానుట!''

"ఎప్పుడు చెప్పాడు ఇవన్నీ?''

"రాత్రి!''

ఉలికి పడింది ప్రసూన!

"రాత్రి? ! రాత్రి విశ్వం మనింటికి వచ్చాడా?''

నాలుక కరచుకుంది నళిని—

కానీ, అప్పటికే సమయం మించి పోయింది తల వాల్చుకుని "ఉహు! విశ్వం కాదు, నేనే వెళ్లాను!'' అంది—

కళ్లు విప్పార్చుకుని చూసింది ప్రసూన —క్షణకాలం ఏం మాట్లాడాలో తోచ లేదు! "ఊ!, తరువాత?'' అంది కోపాన్ని విగ్రహించుకుంటూ....

"అలా వచ్చినందుకు చీవాట్లు పెట్టాడు! అప్పటికప్పుడు ఇంటి దగ్గర దిగబెట్టాడు. ఈ సంగతి ఎవరికీ చెప్పొద్దన్నాడు, నీక్కూడా....తనుకూడా చెప్పనన్నాడు!''

విశ్వం రాక, అతనితో తన సంభాషణ అంతా మనసులో మెదిలింది ప్రసూనకు....

విశ్వం కొంటె నవ్వు .... అతని మాటలు....! విశ్వం! ఎంత మంచివాడు! "నళినిని వలలో వేసుకున్నావ''ని తను నిందిస్తోంటే పెదవి కదిపి ఒక్క—మాటైనా చెప్పలేదు!

"రాత్రి వెళ్ళావా, ఎంత సాహసం?''

భయంలోగానీ ఆశ్చర్యంలోగానీ అప్పటికీ తేరుకోలేక విభ్రాంతితో అడిగింది—

"ఏమైనా అతణ్నే పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నాను — నువ్వు వప్పుకోలేదు, అందుకే వెళ్లిపోయాను—నాకేం తెలుసు, అతడు మరింకెవరినో ప్రేమించాడని?''

ఈ చివరి మాటలు ప్రసూన మనసులోని భయాన్నీ ఆశ్చర్యాన్నీ మాయంచేసి కుతూహలంతో నింపాయి....

కొద్దిగా ముందుకు వంగి "ఎవరినో ప్రేమించాడు? ఎవరు?'' అంది....

"ఫలానా'' అని చెప్పలేదు— కానీ, "నేను ఇదివరకే ఒకావిడను ప్రేమించాను....త్వరలోనే పెళ్లి చేసుకుంటాను—నువ్వు పసిపిల్లవి! నువ్వంటే నాకెప్పుడూ అభిమానమే! ఇలాంటి వెఱ్ఱి మొఱ్ఱి ఆలోచనలు వదిలెయ్యి! పెళ్లి గురించి ఆలోచించడానికి నీకు ఇంకా చాలా టైముంది—బుద్ధిగా చదువుకో!'' అన్నాడు....

ప్రసూన చెక్కిళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. కన్నులు అరమోడ్పులయ్యాయి. ఏవేవో అల్లిబిల్లి ఆలోచనలు మనసును అల్లుకుపోయాయి. నళిని మళ్లీ అంది.

''అతడు చెప్పకపోయినా ఆవిడెవరో నేను ఊహించగలను....''

ప్రసూన బెదురుగా భయంగా చూసింది.

''ఆవిడ కాంత!''

ఉలికిపడింది ప్రసూన. కళ్ళలో వెలుగు ఎవరో లాగేసినట్లు వెలవెల పోయాయి.

''కాంతనా? నువ్వెలా చెప్పగలవు?''

వణుకుతోన్న గొంతును అదుపులో పెట్టుకుంటూ అంది.

''ఓస్! అంతమాత్రం ఊహించలేనా? నేను ఎన్నిసార్లు అతని దగ్గిరకు వెళ్లానో, అన్నిసార్లూ కాంత అక్కడ ఉండేది. ఇద్దరూ ఏవేవో మాట్లాడుకునేవారు. నేను రాగానే ఆపేసేవారు. అప్పుడు అనుకోలేదు కాని, ఇప్పుడర్థమవుతోంది.... అదేవిటి? నీకు వంట్లో బాగుండలేదా?''

చటుక్కున లేచింది ప్రసూన.

''బాగానే వుంది. నీకోసమే నాలుగు రోజుల్నించి బాధ పడుతున్నాను.''

నళిని సిగ్గుపడింది.

''క్షమించక్కయ్యా! ఇంకముందెప్పుడూ ఇలా దుడుకుగా ప్రవర్తించను. బుద్ధిగా చదువుకుంటాను—''

సాధారణంగా నళిని ఇలా బేలగా మాట్లాడినప్పుడు ప్రసూన నళినిని దగ్గిరకి తీసుకుని బుజ్జగించేది. కానీ, అప్పుడు ఏం మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

ఒకటి రెండు రోజులుగా ప్రసూన చాలా ఉదాసీనంగా, ముభావంగా ఉంటోంది. నళినికిది చాలా కష్టంగా వుంది. ఇంతకూ కారకుడయిన విశ్వాన్ని కసితీరా తిట్టుకుంటోంది.

''నళినీ!'' హాలులోంచి విశ్వం గొంతు వినిపించింది.

నళిని ఒక్క గంతులో బయట కొచ్చింది! సంతోషంతో ముఖమంతా

వెలిగిపోతుండగా "విశ్వం! వచ్చావా?" అంది....

ఆ అమాయకమైన ముఖం చూసి ఆదరంగా నవ్వాడు విశ్వం!

"విశ్వం! అక్కయ్య నాతో మాట్లాడటంలేదు. ఎవరితోనూ మాట్లాడటం లేదు! ఎలాగో ఉంది. ప్లీజ్! అక్కయ్య మళ్ళీ నాతో మామూలుగా ఉండేలా చెయ్యవా?"

బేలగా అడిగింది. ఈ విశ్వం ఏదైనా చెయ్యగలడని నళినికేదో నమ్మకం ...

విశ్వం ఆశ్చర్యపోయి చూసాడు.

"ఎందుకు? ఏం జరిగింది?"

"నేను... నేను...జరిగిందంతా చెప్పేసాను!"

"అయితే! అందులో బాధపడవలసిందేమీ లేదే!"

నళిని అయోమయంగా చూసింది.

"ఏమో మరి!"

"ఆ సంగతి చూస్తాలే! నువ్వు M.B.B.S. చదవాలనుకున్నావుగా! సీట్ వచ్చింది——"

నళిని ఎగిరి గంతులేసింది.

"నిజంగా! నాకు M.B. లో సీట్ వచ్చిందా? కాంపిటీషన్ చాలా ఉంది. రాదని నిరాశ చేసుకున్నాను...."

అకస్మాత్తుగా నళిని దృష్టి విశ్వం చిరునవ్వుమీద పడింది.

'నాకు తెలును! ఈ సీట్ నువ్వే తెప్పించావు కదూ!" అంది.

విశ్వం నవ్వాడు.

నళిని ఆనందం పట్టలేకపోతోంది.

"అక్కయ్యా!"

అని ఒక్క గావుకేక పెట్టింది.

లోపలినుంచి ప్రసూన వచ్చింది.

ప్రసూనను చూడగానే పట్టరాని ఆశ్చర్యం కలిగింది విశ్వానికి!

తను మూడు రోజుల క్రిందటే చూసాడు ప్రసూనను! అప్పుడు ప్రసూన ప్రసూనలాగే ఉంది! ఇంతలో ఎంత వడిలిపోయింది?

నిశితంగా పరిశీలించాడు ప్రసూనను!

పేలవంగా నవ్వింది ప్రసూన.

'ఏదో ఉంది!" తనలో తను అనుకున్నాడు.

"అక్కయ్యా! నాకు M.B. లో సీట్ వచ్చింది" సంబరంగా అంది నళిని.

"సీట్ వచ్చినంతమాత్రాన సరిపోతుందా? మెడిసిన్ చదవటానికి డబ్బు కావద్దూ. అదెక్కడినుంచి వస్తుంది?"

కరుగ్గా అంది ప్రసూన!

ఆ కరకు స్వరానికీ, అంతకుమించి ఆ మాటలకు బిత్తరపోయింది నళిని....

"నాన్సెన్స్! నువ్వు M.B. చదువుతావు నళినీ! దిగులుపడకు!"

ధైర్యం చెపుతున్నట్లు అన్నాడు విశ్వం....

"ఎలా చదువుతుంది? నువ్వు చెప్పిస్తావా?'. వెటకారంగా అంది ప్రసూన.

"నువ్వే చెప్పిస్తావు!"

"నా దగ్గిర డబ్బులేదు!"

"అదే వస్తుంది!"

నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

నళిని కొంచెంసేపు అలాగే నిల్చుని ఇద్దరివంకా చూసి ఆ శుభవార్త తన స్నేహితులతో చెప్పాలని పరుగెట్టింది...

"ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది డబ్బు?"

కోపంగా అడిగింది.

"అతి తేలిక! బాగా డబ్బున్నవాణ్ణి పెళ్ళి చేసుకో! అప్పుడు అతని డబ్బంతా నీదే అవుతుంది. నళినికి చదువూ చెప్పించ గలవు. మంచి మొగుణ్ణీ తేగలవు...."

ప్రసూన ముఖం జేవురించింది....

"నాపెళ్లి కేంలే!! నీపెళ్లి ఎప్పుడు?"

"నా పెళ్లా?"

"నళినితో అన్నావుటగా, ఎవరినో ప్రేమించానని, త్వరలో పెళ్లిచేసుకుంటానని...."

విశ్వం దీక్షగా ప్రసూన ముఖంలోకి చూశాడు.

ప్రసూన ఇబ్బందిగా కదిలింది....

"ఏవిటలా చూస్తావ్?"

విశ్వం పకాలున నవ్వాడు.

"ఎందుకా నవ్వు?" రోషంగా అడిగింది.

విశ్వం తన నవ్వు నిగ్రహించుకుని చిలిపిగా అడిగాడు.

"అవును, త్వరలో నే పెళ్లిచేసుకోవాలనుంది. ఇది చెప్పు. పురోహితుణ్ణి పెట్టుకుని మంత్రాలతో పెళ్లి చేసుకోమంటావా? లేకపోతే రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్‌లో పెళ్లిచేసుకోవటం మంచిదా?"

ప్రసూన ఎర్రగా చూసింది. [illegible] రాబోయే నవ్వును ప్రయత్నంమీద బిగించుకున్నాడు విశ్వం.

"మేళతాళాలతో ఊరేగు. మేమం కనులపండువగా చూస్తాం!"

విశ్వం నవ్వుతూ ఏదో సమాధానం చెప్పబోయాడు. అంతలో కాంత చేతి[illegible] కుంకుమ భరిణతో వచ్చింది. విశ్వా[illegible] చూడగానే కాంత ముఖం వికసించి[illegible] ఆ వికాసం గమనించిన ప్రసూన మన[illegible] చిటపటలాడింది.

"విశ్వంగారూ! మీరూ ఇక్క[illegible] ఉన్నారా? ఈనాడు నేనింత వేడుక[illegible] పేరంటం చేసుకుంటున్నానంటే అద[illegible] మీ చలవే!" అంది ఆరాధన నిం[illegible] చూపులతో....

విశ్వం నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

కాంత ప్రసూనకు బొట్టుపెట్టి "[illegible] అబ్బాయి పుట్టినరోజు. తప్పకుం[illegible] రావాలి!" అంది.

ప్రసూన ఆశ్చర్యంగా చూసి [illegible] అడగబోయి, నోరు తెరచి అంత[illegible] నోరు మూసుకుంది!

కాంత నవ్వి "మావారు నన్[illegible] లేసారని మీరూ వినేఉంటారు! అవు[illegible] అందుకే ఈ ఆశ్చర్యం! అని నిజ[illegible] అప్పుడు ఏ దిక్కూ లేక ఈయన శరణాలయంలో చేరాను. నా జాలి[illegible]

ని నాకు సహాయం చేస్తానని వాగ్దానం సారు. డబ్బూ, పలుకుబడీ రెండూ న్న వ్యక్తి కనుక మావారి ఉద్యోగమే ూడిపోయేలా చేసి, నన్ను అంగీకరిస్తే ప్ప ఉద్యోగం దొరకదన్నట్లు తేల్చారు. వల మావారికి మొదటినుండీ నేనంటే భిమానమే! మాయదారి వ్యసనాలకు ంగి అలా కాల్చుకు తిన్నారు. చివరకు ద్యోగానికే మోసం వచ్చేసరికి బుద్ధి చ్చుకుని నన్ను క్షమించమన్నారు. యనమీద నాకు కోపం ఉంటేగా? ంతోషంగా వెళ్లాను! ఇదంతా శ్రీ విశ్వం రి దయ! మా బాబు అదృష్టం!"

ఆశ్చర్యంగా వింది ప్రసూన.

"విశ్వంగారి అనాథ శరణాలయమా? యన అంత గొప్పవారా?"

తనలో తను అనుకుంటున్నట్లుగా ంది.

"మీకు తెలియదా? లక్షాధికారి! బ్బుండగానే సరికాదు! దాన్ని సత్కార్యాలకు వినియోగించడంలో ఈయనకు యనే సాటి! వస్తాను. తప్పకుండా ండి!"

వెళ్లిపోయింది కాంత....

ప్రసూన కోపంగా విశ్వంవైపు తిరి ది.

"నీకింత డబ్బుందని నాకెప్పుడూ దుకు చెప్పలేదు?"

"చెపితే ఏంచేసేదానివి? స్పెషల్ వ మిచ్చేదానివా?"

"ఒక్కనాటికీ ఇవ్వను — పాపం! నీకు తిండి సరిగ్గా లేదని రెక్కలు ముక్కలుచేసుకుని అవీ ఇవీ వండిపెట్టే దాన్ని—ఆ లేనిపోని యాతన తప్పేది!"

"అయితే చెప్పకపోవటం చాలా మంచిపని చేసాను. నువ్వు పెట్టే పిండి వంటలు ఎక్కడా దొరకవు నాకు!"

"డబ్బు పారేస్తే ఏ హోటల్లో పడితే ఆ హోటల్లో కావలసినన్ని టిఫిన్స్!"

"టిఫిన్స్ దొరుకుతాయి! నీ పిండి వంటల్లో దొరికే మరొకటి దొరకదు!"

"ఏమిటో అది?!"

"ఏ మూల్యానికీ దొరకని అమూల్యమైన అనురాగం!"

తనను తాను ఎంత నిగ్రహించుకోవాలనుకున్నా ప్రసూన ముఖం ఎఱ్ఱబడింది. వడిలిపోయిన ముఖం మంత్రించినట్లు వికసించింది. కళ్లు ఏదో వింతకాంతితో మిలమిలలాడాయి!

ఆ ముఖంలోకి ముగ్ధుడయి చూసాడు విశ్వం....

బయటికి వెళ్ళబోతున్న విశ్వాన్ని చూసి "అప్పుడే వెళ్లిపోతున్నావా?" అంది ప్రసూన.... దాచాలనుకున్నా కంఠంలో ఆశాభంగం దాగలేదు.

నవ్వాడు విశ్వం....

అలా విశ్వం నవ్వినప్పుడే ఎలాగో అనిపిస్తుంది ప్రసూనకు....

తన మనసంతా చదివేసినట్లు నవ్వుతాడు.

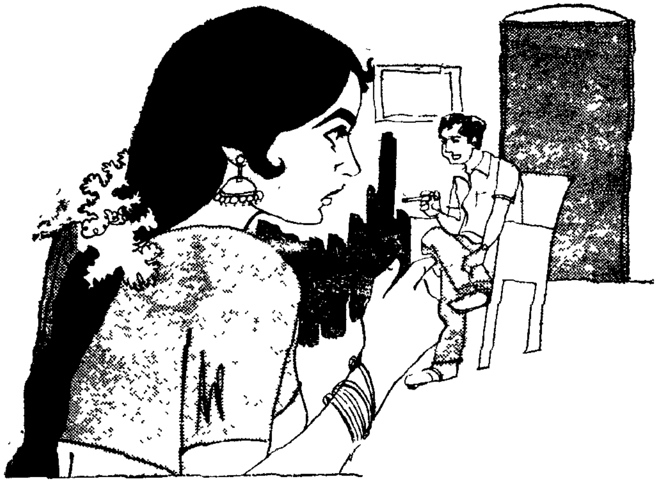

"వెళ్ళిపోవటం లేదు! టాక్సీ తీసుకుని వస్తాను...."

"టాక్సీ దేనికి?"

"మనం వెళ్ళటానికి?"

"మనం?"

"అవును! మనం! నువ్వూ నేను....

"ఎక్కడికి?"

"రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్‌కి!"

"ఎందుకు?"

"ఏమిటా పిచ్చి ప్రశ్న? రిజిస్ట్రారాఫీస్‌కి ఎందుకెళ్తారు? పెళ్ళి చేసుకోవటానికి!"

"పెళ్ళా? అహ! వద్దు! నళిని చదువు పూర్తికాకుండా నేను పెళ్లి చేసుకోను!"

ఆగి నిటారుగా నిలబడ్డాడు విశ్వం...

"ఇప్పటికే నీకూ నాకూ వయసు చాలా ఉంది. ఇంకా ఆగటం మంచిదీ కాదు. ఆగవలసిన అవసరమూ లేదు. మన పెళ్ళి నళిని భవిష్యత్తుకేవిధంగానూ ఆటంకం కాదు—"

ప్రసూన మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తూ వింటుంది....

"ఇలా ఒక్కసారి చూడు! నామీద ప్రేమలేదని చెప్పు! నిన్నింక ఏనాడూ నన్ను పెళ్లి చేసుకోమని అడగను!"

ప్రసూన తలెత్తి చూసింది.

ఏమీ చెప్పక్కర్లేకుండానే విశ్వానికి అర్థమయిపోయింది — ప్రసూన తనను విడిచి బ్రతకలేదని....

చిలిపిగా నవ్వుతూ "హనీమూన్‌కి ఎక్కడకు వెళ్దాం?" అన్నాడు.

ప్రసూన నవ్వింది.

"ప్రత్యేకించి ఎక్కడికో వెళ్ళాలా?'

రేడియోలోంచి మధురంగా వినిపిస్తోంది.

"నీ ప్రణయ వనిలోన నేనున్నాను. ఎందుకోయీ స్వామి. నందనవనాలు...."